

İSMAİL SERİNKEN

GUVERNIA CENNETİ

KOZALAK

I

Rüya

Alnından boncuk boncuk terler süzülürken, yatağından yavaşça doğrulup önce derin bir nefes aldı. Sonra, önceden binlerce kez sormuş olduğu o aynı soruyu, umutsuz bir ses tonuyla yeniden fısıltıyla sordu. “Ne zaman?” Bir şeyler duymayı beklermiş gibi başını yavaşça yukarıya doğru kaldırıp bir süre öylece durdu. Avizeden yansıyan ışık huzmelerinin gökkuşağını andıran o muhteşem renklerine bakarken yine yüzünü ekşitip başını sağa sola doğru salladı. Çünkü görmek istediği renkler aslında bu renkler değildi. O, tanımlayamadığı o eski yabancı renkleri yalnızca bir kez daha yeniden görebilmeyi umuyordu. Ama yoktu. İşte her şey yine o bilindik sıradanlığın içinde aynıydı. Kulakları sağır eden bu derin sessizlik ona yine duymak istemediği o aynı yanıtı veriyordu. “Beklemesi gerekiyordu.” Ancak bunun için daha fazla dayanacak ne gücü ne de sabrı kalmıştı. Ama beklemekten başka

çaresinin de olmadığını biliyordu. Yüreği yine avutulmak istemeyen bir çocuk gibi buruktu ve aslına bakılırsa bu burukluk o rüyayı gördüğü günden beri sürüyordu. Ürkütücü olan şeyse o, bunun bir rüya olmadığını düşünüyordu.

Jack Lawrence, mesleğinin zirvesinde, genç ve yetenekli bir gazeteciydi. Aslında onu mesleğinde bu denli başarılı kılan şey, çocukluğundan beri hiç bitmek tükenmek bilmeyen o inanılmaz merakıydı. Çünkü Jack için her şeyin mantıklı bir açıklaması ve mutlaka tatmin edici bir yanıtı olmak zorundaydı. O, bu yanıtı babasından almıştı. Babası Graham, ona daha küçük bir çocukken: “Oğlum, her sorunun bir yanıtı vardır. Önemli olan, yanıt doğru yerde aramaktır. Unutma, yaşam saklambaca benzer ve istenildiğinde her şey bulunabilir.” derdi. İşte Jack, tüm gazetecilik kariyerini babasının bu söz l e r i üzerine kurmuştu. O, ne de olsa yanıtlanamayacak hiçbir sorunun olmadığını kendini bir kez inandırmıştı. Henüz yirmili yaşların sonlarında olmasına karşın üs t üste almı ş olduğu terfilerle kariyerinde bu denli hızlı yükselmiş olmasının nedeni, işte buna olan inancıydı. Ancak bu parlak gazeteci, uzun yıllardan beri onda sonradan saplantı hâline gelmiş olan tuhaf bir şeyin peşindeydi. Bu amansız takibin bir türlü

sonuca bağlanamaması, onun tüm diğer başarılarını gölgeliyor ve yaşamda hiçbir şeyden tat almamasına neden oluyordu. Aradan onca yıl geçmiş olmasına karşın sanki az önce uyanmış gibi hâlâ o eski rüyanın etkisi altındaydı. Uyanmış olduğu o günden beri bunu bir türlü atlatamamıştı. Bunun bir rüya olamayacağını düşündüren kendince bazı kanıtları vardı. Görmüş olduğu o şeyler için yüreğinde sözle anlatılamaz derin bir özlem duygusu taşıyordu ve mantığı ona, haklı olarak var olmayan bir şeye karşı özlem duyulamayacağını söylüyordu. Bu özlem yıllar ilerledikçe azalması gerekirken, nedense daha da yoğunlaşıp artmıştı. Bazen de rüyadan uyanmış olduğu o günden beri sanki uyanamamış olduğu bir kâbusu görüyormuş gibisinden tuhaf bir hisse kapılıyordu. Ama yine de yüreğinde kimsenin ondan alamayacağı bir umut ışığı, aslında bir kanıt taşıyordu. Bunun, vazgeçmemesi için o rüyadan kendisine verilmiş kesinlikle bir armağan olduğuna inanıyordu... Uyanmadan hemen önce, yaşamında ilk kez görmüş olduğu o yabancı renklerin arasından beliriveren bir yüz ona, iliklerine kadar işleyen masum bir ses tonuyla beklemesi gerektiğini söylemişti. O sıra dışı sesin yankısı aradan onca yıl geçmiş olmasına karşın, sanki az önce söylenmişler gibi zihninde hâlâ

yankılanmaya devam ediyordu. İşte zihnindeki bu ses ona bunun bir rüya olamayacağını sürekli hatırlatıp duran en büyük kanıtıydı. Bu kesinlikle bir rüya olamazdı. Bununla birlikte o renkleri yeniden görmeyi umarak her gece umutla uykuya dalıyor, hayal kırıklığıyla uyansa da onları yeniden göreceği o güne dek bunu yapmaktan kesinlikle vazgeçmeyi düşünmüyordu. Yıllardır bekliyordu, aslına bakılırsa bu bekleyiş onun yaşam nedeni, yani yaşamının anlamıydı... Tüm bunları iç dünyasında sessiz sedasız öylece yaşarken, dışarıdan mesleğinin zirvesinde parlak bir araştırmacı gazeteci olarak görünüyordu.

İşinin ehli bu yetenekli gazeteciyi öteden beri mutlu eden tek bir şey vardı. O da araştırmak ve neye mal olursa olsun gerçeği, yalnızca gerçeği bulmaktı. Bazen bulmuş olduğu şeyler onu ürkütse bile gerçeği ortaya çıkarmak, Jack için doğrusu her şeye değerdi. Tabii bu durum Jack'i sevenlerle birlikte düşmanlarının sayısını da bir hayli artırmıştı. Ne de olsa herkes gerçekten yana değildi...

Jack, hani şu işiyle evli olan insanların kategorisi içindeydi. Deyim yerindeyse işine de tutkulu bir aşkla bağlıydı. Jack, hem fiziğiyle hem de keskin zekâsıyla çekici bir adamdı. Özellikle dalgın görünüşü ve

çevresiyle çok fazla ilgilenmiyor oluşu ona daha da gizemli ve çekici bir hava veriyordu. Ama kimse onun bu denli dalgın oluşunun asıl nedenini bilmiyordu. Şirketinde ve çevresinde bulunan bazı kadınların gözleri hep Jack'in üzerinde olsa da Jack bu konuya pek zaman ayırmıyordu. Çünkü araştırılmayı ve bulunmayı bekleyen hep daha önemli başka konular vardı. Özellikle aralarından bir tanesi, Jack'in öncelik sırasının kesinlikle en başındaydı. Onu bulana dek de asla rahat edemeyecekti...

Patronu Arnold, Jack'i çok severdi. Çünkü o, çalışanlarının arasında kesinlikle en iyisi; Arnold'un deyimiyle, bir numaraydı. Arnold, Jack'in o sıra dışı tuhaf sorularıyla gerçeği hep bulmasından, onun doğuştan bir haber muhabiri olduğunu gururla her yerde, bazen patavatsızca bile dile getirirdi. Kendince gururlanmakta haklıydı, ne de olsa Jack'in kaleme almış olduğu pek çok yazı gazetesinin tirajını zirveye çıkarmıştı. Okuyucular, Jack Lawrence'ın yazılarını büyük bir tutkuyla takip ederler, saptamalarına hep güvenirlerdi. Arnold, sıkı haberlerin araştırılma işini hep ona verirdi. Tabii bu durum Jack'i çekemeyenlerin sayısını hem kendi şirketinde, hem de rakip şirketlerde bir hayli artırmıştı. Jack'in bu Tanrı vergisi yeteneğinden

dolayı aslında bazı çevrelerde ciddi rahatsızlıklar vardı. Jack bunun farkındaydı ama onun için gerçeği bulmak her şeyden öncelikliydi ve bu konuda tüm riskler göze alınabilirdi. Jack yalnızca sorularla ve bu sorulara bulmaya çalıştığı olası doğru yanıtlarla meşguldü. Bunun dışındaki her şey onun için gereksiz dikkat dağıtıcılardı. Kilit noktanın konsantrasyon olduğunu biliyordu. Jack'in çok iyi bildiği ve pek çok insanın fark etmediği şey, olayların aslında hiç göründükleri gibi olmadığıydı. Aslında her şey babasının da demiş olduğu gibi, bir saklambaç oyununa benziyordu. Asıl mesele ipuçlarıydı. Dikkatsizce öylece çevreye saçılmış ama kimsenin fark etmediği o küçük ipuçları. Jack Lawrence'ın gözünden pek bir şey kaçmazdı. O, önemsiz detayların içinde saklı, önemli ipuçlarını görme konusunda tam bir ustaydı. Ancak asıl aramakta olduğu o en önemli ipucuna yönelik ne yazık ki ufukta görünen henüz hiçbir işaret yoktu. İşin kötü yanıysa, onun peşine dahi düşemiyor oluşuydu. Çünkü onu aramayıp sadece beklemesi gerekiyordu. İşte bu durum Jack'in canını bir hayli sıkıyordu...

Zaman zaman buna çok yoğunlaşıp kafa yorduğu dönemlerde kendini sanki içinde bulunduğu gerçeklikten kopuyormuş gibisinden tuhaf bir hisse kapılıyordu. Ama bu onu nedense hiç rahatsız etmiyor, tam tersine bundan

tuhaf bir biçimde zevk alıyordu. Kimileri buna delilik sınırı dese de o buna hiç aldırılmıyordu. Hatta düşüncelerinde daha derin sulara açılıp sığ gerçeklikten uzaklaştığı bu alanı o çok seviyordu. Çünkü bununla kendini o rüyaya, yani hep ulaşmak istediği o yere yakınlaşmış gibi hissediyordu.

Jack, son günlerde yine babasını çok sık düşünür olmuştu. Zaten her şey babasının ölümüyle başlamıştı. O dönemde kaybıyla yüreğinde yaşadığı o derin acı önce onda büyük bir isyana, ardından da o ürkütücü soruyu kendine soruvermesine neden olmuştu. Ama Jack'in sorusu sanıldığı gibi denizin derinliklerinde gömülü, cesedine bile ulaşılammış olan babasının neden ve nasıl öldüğü değil, elinden onu gaddarca almış olan bir düşmanın haklanıp haklanamayacağıyla ilgili tuhaf bir soruydu. Tabii bu soru ilk bakışta onurlu ve çok cesurca bir meydan okuma gibi görünse de aslında ürkütücü bir yanı vardı. Çünkü haklamaya çalıştığı düşmanın bir bedene dahi sahip olmayışı, zaten karışık olan bu sorunu daha da karmaşık bir hâle sokuyordu.

Jack, babasını kaybettiğinde henüz on yedi yaşındaydı. Bu durumu çevresindekilerin deyimiyle, annesine destek olmak amacıyla epeyce serinkanlı ve olgun bir biçimde atlatmıştı. Ama tabii bu yalnızca

dışarıdan gzkenlerdi. Jack'in o denli sessiz ve serinkanlı olmasının ve neredeyse yas bile tutmaya fırsat bulamamasının asıl nedeni, o günlerde kendi içinde boğuşmakta olduğu bu malum soruydu. Bununla beraber babasının neden öldüğü ve onu bir daha hiç görüp göremeyeceği Jack'in zihnini meşgul eden öteki sorulardı. O dönemde Jack artık bundan başka bir Şey düşünemez olmuştu. Tamamen iine kapanmış ve kimseyle konuşmuyordu. Bu sessiz yas ve çaresizlik döneminde Jack, lm ve yaşa mzerine derin derin düşünürken bir gün kimsenin fark etmediği bir Şeyi fark etti. İşte bununla da tüm hayatı birdenbire değişverdi. Artık gölgelerde geçen o umutsuz isyan günleri geride kalmıştı. Çünkü zihninin derinliklerinden beklenmedik bir Şekilde gün ışığına çıkıveren bu sorunun olası yanıtı, muhtemelen Jack'in kaybını telafi edebilecek tek Őeydi. Zaten bunun dışında başka hiçbir Şey de onu kesinlikle teselli edemezdi. Herkes lmn, yaşam döngüsünün bir parçası olarak doğum gibi doğal bir süreç olduğunu sanıyordu. Ama Jack, her Şeyin aslında göründüğü gibi olmadığını, ölümle ilgili yerine oturmayan, doğallıkla uyum içinde olmayan bir Őeylerin olduğunu ilk fark ettiğinde o soru acı ve kederin hüküm sürdüğü karanlık dünyasında bir güneş gibi doğuvermişti. Bu mümkün

müydü? Ölüm geri çevrilebilir miydi? İyileştirilebilen bir hastalık olabilir miydi? Jack, tüm bunları derin derin düşündü ğ ü bir gece bedeninde ve zihninde sözle anlatılamaz bir yorgunluk hissetmiş, ardından farkına bile varmadan uykuya dalmıştı. Kendi deyimiyle aslında o gece ilk defa uyanmıştı. İşte o gece onu şaşkına çeviren, aslında gerçeklik adına tüm bildiklerini değıştiren tuhaf bir rüya görmüşü. Sonradan binlerce kez keşke hiç uyanmasaydım dediğı o renklerin içinden uyandığında zihninde rüyadan geriye kalan ve hiç bırakmak istemediğı o son imgeler, ölümsüzlük ve beklemesi gerektiğini söyleyen masum tatlı bir sestir. Uyandığında o çok güvendiğı mantığı ve algıları da artık çok farklı çalışıyordu. Bir şey gerçekliğe dair tüm bildiklerini sanki yeniden formatlamıştı. Dış dünya bile artık gözüne farklı görünüyordu. Sanki her şey ışılığını yitirmiş ve renksizleşmişti. Ne de olsa hiçbir şey görmüş olduğı o renklerle kıyaslanamazdı. İçinde hiçbir şeyin imkânsız olmadığını düşündüren tuhaf bir his ve güç hissediyordu. İşte o günden itibaren Jack Lawrence'ın iç ve dış dünyası arasında büyük bir çatışma yaşanmaya başlamıştı. İçinde kendini sınırların olmadığı bir dünyaya ait hissediyordu ama dışarıda onu sınırlandıran kalın duvarlar vardı. Bu duvarlar yıkılmadığı sürece asla özgür

olamayacağını biliyordu. Bunun için de gereken her şeyi yapmaya ve her bedeli ödemeye hazırды.

Jack bu yeni aydınlanışın ışığında ve değişen algılarıyla ölümü, yani düşmanı hızla analiz etmeye başladı. Ne de olsa önünde duran en büyük duvar, yani asıl engel buydu. Ölüm, aslında tüm hayatı boyunca herkesin ondan kaçtığı ama en sonunda çaresizce yakalandığı bir düşmandı. İnsanoğlu tarih boyunca hayatta kalmak adına pek çok şeyle savaşmıştı ama nasıl olduysa en tehlikeli olanını, doğal sayıp onu safça kabullenmişti. Jack, artık dünyadaki en tehlikeli virüsün kendini ustaca kamufle etmiş ölüm olduğunu biliyordu. Bununla da kendini amansız bir saklambaç oyunu içinde buldu. Aklı ve mantığı bunun ne kadar delice olduğunu söylese de, içindeki sınırsızlık hissi ona bambaşka şeyler söylüyordu: "Bu görünmez düşman sobelenebilirdi. Evet, bu duvar yıkılabilirdi." Nasıl olacağını bilmiyordu ve aslında her şeyi de anlamıyordu. Ama bildiği ve emin olduğu tek şey, bunun kesinlikle iyileştirilebilir bir musibet olduğuydu. Jack buna ikna olmuştu ve kimse onu aksine inandıramazdı, hatta kendi mantığı bile... İyi haber, iksirin nerede olduğunu biliyordu. Ancak ona arayıp ulaşamazdı. Sadece beklemesi gerekiyordu. Çünkü zamanı geldiğinde o kendini bir şekilde açığa vuracak

yani kendini bulduracaktı. Ancak bu durum, Jack'in karakterine ve gazeteci doğasına tamamen aykırıydı. Babasının da demiş olduğu gibi hiçbir şey aranmadan öylesine bulunamazdı.

Bir akşamüstü işten eve dönmüştü. Her zamanki gibi günün yorgunluğunu üzerinden atmak için önce duşunu aldı ardından da akşam kahvesini hazırlayarak dairesinin balkonuna çıktı. Jack bu balkonu çok sevdi çünkü şehri tepeden gören ve insanı dinginleştiren harika bir manzarası vardı. Ama bu dinginliği zaman zaman bozan, St. John bulvarındaki hastaneye hızla girip çıkan ambulansların o acı acı çalan siren sesleri duyulurdu. Sirenler ona hep kapatılmamış olan o eski hesabı hatırlatıp duruyordu.

Jack akşam sekiz haberlerini izlemek için yavaştan içeriye girdi ve en sevdiği pofuduk koltuğuna yarı uzanır bir vaziyette oturdu. O sırada yine uzaklardan acı acı yankılanarak gelen bir ambulans sesi duyuldu.

Jack elini başına koyarak, "Ne zaman?" diye fısıltıyla derinden bir iç çekti.

Jack bunu düşünürken içinde yine o çaresizlik duygusuyla boğuşuyordu. Kendini bitap düşmüş hissettiği için yatağına yavaşça uzandı. O sırada televizyonda Afrika'yla ilgili bir belgesel program

başladı. Bir an televizyonu kapatmak istedi ama programın ilginç olan adı ve konusu Jack'in biraz ilgisini çekmişti. Yatağından yavaşça doğruldu ve yeniden pofuduk koltuğuna oturdu. Programın adı, "Kara Kıta'nın Kara Kaderi" ' idi. Program, bilim adamlarının farklı kıtalarda yaşayan insanlar üzerinde yapmış oldukları genetik araştırmalar sonucunda tüm insanların geldiği anakaranın Afrika kıtası olduğu sonucuna vardıklarından söz ediyordu. "Bilim adamlarının yanıt bulmakta zorlandığı diğer bir sorunun da, insanların o dönemde az sayıda olmalarına karşın neden ana kıtayı terk ederek dağılmış oldukları sorusu." olduğu söylendi.

Program, Afrika'nın kara kaderi olarak bilinen kuraklıktan, açlıktan ölmekte olan çocuklardan ve kıtlığın yok edemediği insanları yok eden Afrikalı diktatörlerden söz ederek öylece devam edip gitti. Sonra programda bir görüntü dikkatini çekti. Bu, açlıktan ölmek üzere olan küçük bir çocuğun görüntüsüydü. Şişmiş karnı ve erimiş kaslarından geriye kalmış neredeyse kırılacak bir çıtayı andıran o ince kollarıyla, çaresizce kıvranıp ölüme yavaş yavaş teslim oluyordu. Bu görüntüler Jack'i derinden sarstı ve onu dehşete düşürdü. Çünkü çocuğa baktığında bir anda kendini gördü. Ölüm karşısındaki kendi çaresizliğini...

Jack: "Hayır," dedi kesik kesik nefes alarak. "Hayır, bu haksızlık."

O sırada Jack'in ölümüne karşı duyduğu yüreğindeki o derin öfke ve hiddet sanki bir yanardağ gibi yeniden patladı. Zaten uzun zamandır hiçbir cenaze törenine de katılamıyordu.

Bir süre öfke ve isyanla karışık duygularla öylece ağladı ve sonra farkına bile varmadan koltuğunda uykuya daldı. Rüyasında kendini Afrika kıtasındaki uçsuz bucaksız bir çölün ortasında buldu. Çölün kumları sanki öylece sonsuzluğa uzanıp gidiyordu. O sırada büyük bir sarsıntı meydana geldi. Ardından tsunamiyi andıran devasa bir kum fırtınası başladı. Korkunç bir uğultuyla birlikte kum fırtınası uzunca bir süre sürdü. Sonra her şey sakinleşti ve etraf sülیمان oldu. Artık Jack'in görüşü açılmıştı. Görebiliyordu. Önünde kumların içinden yükselen bir kent duruyordu. Kentin çevresinde gökkuşağını andıran mavi ışıktan bir sur vardı. Ana giriş kapısının hemen önünde de gizemli bir çocuk duruyordu. Sanki çocuğu tanıyordu. Güneşin altında altın gibi parlayan dalgalı saçları havada ilahi bir ihtişamla salınıyordu. Sonra yerden kumları aldı ve onları havaya saçtı. Yüzü güneş gibi parlak olan çocuk, altın tozu gibi yağın kumlara bakarak sıra dışı bir sesle kahkaha attı.

Ardından Jack'e dönerek uzun uzun anlamlı bir biçimde ona baktı. Sonra gülümsedi. Yüzündeki anlam ve gözlerindeki derinlik Jack'e, "Zamanı geldi." der gibiydi...

Jack, sabah uyandığında a şok içindeydi. Bu rüya kesinlikle on yıl önce görmü ş olduğu o rüyayla bağlantılıydı. Doğrusu buna inanamıyordu. Sonra yatak odasının duvarların a şaşkın şaşkın bakındı. Bunun bir rüya olmadığını biliyordu.

Sanki üzerinden büyük bir yük kalkmı ş gibi hissediyordu. Yüreğinde tarifsiz bir heyecan vardı. Aynı zamanda içindeki o sınırsızlık hissi sanki kabaran deniz dalgaları gibi şaha kalkmı ştı. Yerinde duramıyor ve sanki coşkuyla çığlık atıp bağırarak istiyordu. Çünkü bunun bir ipucu olduğu konusunda hiç şüphesi yoktu.

O sabah Jack ofisine girdiğinde kendinden emin bir biçimde koltuğuna oturdu. Ama bu sabah gözüne her şey daha farklı görünüyordu. Ne olduğunu tam olarak anlamıyordu ama içinde bulunduğu bu yerin ve hatta yaşamının dahi ona dar geldiğini hissediyordu. İşaret gelmişti. Artık harekete geçmesi gerektiğini biliyordu.

Patronu Arnold, Jack'in yüzündeki garip tebessümü fark etmiş ve Jack'in odasına gelmişti.

Arnold, "Jack İyi misin? Seni izlediğim veya kontrol

ettiğim fikrine kapılmanı istemem ama penceremin panjürünü kaldırdığımda seni gördüm. Koltuğunda gülümseyerek öylece oturuyordun ve sanki ofisine ilk defa gelmişsin gibi her şeyi inceliyordun. Bu yüzden iyi misin diye merak ettim...” dedi.

Jack: “İyiyim, iyiyim. Belki çok tuhaf gelecek ama kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum,” dedi.

Patronu gülümseyerek: “Buna sevindim. Yaşamında yeni birimi var? Âşık mısın yoksa?” dedi.

Jack: “Hayır, hayır âşık falan değilim. Ama içimde büyük bir heyecan var, sanki az sonra büyük bir serüvene atılacak bir çocuk gibi hissediyorum. Yıllardır kendimi hiç böyle hissetmemiştim,” dedi.

Patronu, “Jack seni tam olarak anlamıyorum ama bak mutlu olmana sevindim. Biliyorsun mutlu insanlar verimli insanlardır...” dedi ve sonra o yüksek sesli gülüşüyle bir kahkaha patlattı...

Jack de güldü. Sonra bir anda sessizlik oldu. Jack olanları paylaşma konusunda yüreğinde önce tereddüt etti ama sonra şu sözler sanki kontrolü dışında nedense ağzından birdenbire çıkıverdi. Jack gözlerini patronu Arnold'a dikerek, “Biliyor musun Arnold, uzun yıllardır peşinde olduğum esaslı bir soru vardı.”

Patronu yine gülererek, “Jack, sen her zaman soruların

peşindedir, senin işin bu.” dedi.

Jack gülümsedi ve ardından patronuna anlamlı bir şekilde baktı.

Patronu, “Bu esaslı soru neymiş anlat bakalım.” dedi.

Ardından Jack derin bir nefes alarak, “Bilemiyorum, biraz karışık bir durum. Anlatması da biraz zor... Kulağa ve akla delice geliyor ama senin de takdir ettiğin sezilerim var ya, bana bu sorunun bir yanıtının olduğunu öteden beri hep söyleyip duruyor. Uzun yılların ardından dün gece bu konuda bir vardiya değişikliğinin gerçekleştiğine inanıyorum. Yine bu malum konuyu düşünüyordum ve farkına bile varmadan uykuya dalmışım. Ardından ilginç bir rüya gördüm. Rüyamda Afrika'da bulunan uçsuz bucaksız bir çölün ortasındaydım. Depreme benzer büyük bir sarsıntı meydana geldi, ardından bu sarsıntıyı kum fırtınasını izledi. Fırtına sona erip görüşüm açıldığında, kumların altından yükselen bir kent gördüm. Kentin giriş kapısının hemen önünde saçları altın gibi parlayan bir çocuk duruyordu. Çocuk kumları yerden alıyor ve onları havaya saçıyordu. Sonra döndü ve o bana anlamlı bir biçimde uzun uzun baktı. Bakışları nedense tanıdık geldi ve sanki beni bir yerlere çağırıyordu. Sonra uyandım.

Uyandığımda kendimi sanki yeniden doğmuş gibi hissediyordum. Şu anda bile hâlâ öyle hissediyorum. Sözcüklerle bunu açıklamak çok zor. Ama bu rüyanın, sorunun yanıtına yönelik bir ipucu olduğuna inanıyorum. Evet, kesinlikle bu bir ipucu...”

Jack'in patronu şaşkın bakışlarla ona baktı. Sonra başını sallayarak, “Jack, bu çok ilginç bir rüyaymış. Doğrusu ne diyeceğimi hiç bilemiyorum. Kimileri rüyaların bir anlamı ve mesajı olduğuna inanır.” dedi.

Jack, “Ben anlamını biliyorum.” dedi.

Arnold, Jack'in sorusunda bilmek istemeyeceği türden bir gariplik olduğunu sezmişti ve sanki konuyu kapatmak istermiş gibi espriyle odadan ayrılmayı tercih etti.

Arnold, “Jack, gitmem gerekiyor. Beni bekleyen bir randevum var. Konuşmamıza sonra devam ederiz. Hem biliyorsun yoğun bir gün bizi bekliyor, şimdi işlerimize bakma ve gerçek dünyaya dönme zamanı.” dedi ve ardından yine kahkaha atarak odadan ayrıldı.

Jack ise kendini hiç olmadığı kadar gerçek dünyada hissediyordu. Hatta uzun yıllardan beri gördüğü o kâbustan az önce uyanmış olduğunu düşünüyordu...